

Sag C-324/23 [Myszak] ¹**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

25. maj 2023

Forelæggende ret:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen)

Afgørelse af:

26. oktober 2022

Sagsøgere:

OF

EI

RI

Sagsøgt:

Getin Noble Bank S.A.

Hovedsagens genstand

Sagsøgerne, som er forbrugere, har indgået en aftale med den sagsøgte bank om et lån med pant i fast ejendom, der er indekseret efter CHF (schweiziske franc), hvortil de indtil videre ikke har tilbagebetalt alle de aftalte afdrag. De har nedlagt påstand om, at det fastslås, at denne aftale indeholder urimelige vilkår, og at aftalen erklæres ugyldig, og at banken tilpligtes at tilbagebetale de betalte afdrag.

Den sagsøgte bank er underlagt en tvungen omstrukturering, og sagsøgerne har derfor anmodet om sikkerhed i form af suspension af betaling af yderligere afdrag på lånet, som ikke længere ville kunne inddrives på grund af den sagsøgte banks omstrukturering og forventede konkurs.

¹ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Foreneligheden med artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF og med artikel 70, stk. 1 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af bestemmelser i national ret, hvorefter en forbrugers anmodning om at vedtage retssikrende foranstaltninger (til beskyttelse af sagsøgerens krav) kan forkastes i sager om banker, der er underlagt tvungen omstrukturering, så længe retssagen verserer, som suspenderer forpligtelsen til at betale afdrag på en låneaftale, der sandsynligvis vil blive erklæret ugyldig af retten som følge af fjernelsen af urimelige kontraktvilkår fra denne aftale, udelukkende med den begrundelse, at den pågældende bank er blevet underlagt en tvungen omstrukturering.

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 6, stk. 1, samt artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler i lyset af effektivitetsprincippet og proportionalitetsprincippet, såvel som artikel 34, stk. 1, litra b og litra g, samt [artikel] 70, stk. 1 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser i national ret, som i sager mod banker, der er underlagt tvungen omstrukturering, indebærer, at en forbrugers anmodning om at vedtage retssikrende foranstaltninger (til beskyttelse af sit krav, som suspenderer forpligtelsen til at betale afdrag på og rente af en låneaftale så længe retssagen, verserer, afslås, når denne aftale sandsynligvis vil blive erklæret ugyldig af retten som følge af fjernelsen af urimelige kontraktvilkår fra denne aftale – udelukkende med den begrundelse, at den pågældende bank er blevet underlagt en tvungen omstrukturering?

Anførte EU-retlige forskrifter og Domstolens praksis

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde: artikel 169, stk. 1.

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder: artikel 38.

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler: 4., 21. og 24., betragtning, artikel 6, stk. 1, artikel 7, stk. 1.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012: 50. og 130. betragtning, artikel 34, artikel 70.

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler: 4., 21. og 24. betragtning, artikel 6, stk. 1, artikel 7, stk. 1.

Domstolens domme:

af 21. december 2016, Francisco Gutierrez Naranjo, de forenede sager C-154/15, C-307/15 og C-308/15, ECLI:EU:C:2016:980,

af 14. juni 2012, Banco Español de Crédito SA, sag C-618/10, ECLI:EU:C:2012:349,

af 19. juni 1990, Factortame, sag C-213/89, EU:C:1990:257,

af 11. januar 2001, Siples, sag C-226/99, EU:C:2001:14,

af 13. marts 2007, Unibet, sag C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163,

af 10. september 2014, Kušionova, sag C-34/13, EU:C:2014:2189,

af 14. marts 2013, Aziz, sag C-415/11, EU:C:2013:164,

af 26. juni 2019, Kuhar, C-407/18, EU:C:1990:257,

af 5. maj 2022, Banco Santander SA/J.A.C., sag C-410/20, ECLI:EU:C:2022:351.

Kendelse af 26. oktober 2016, Ismael Fernandez Oliva, de forenede sager C-568/14 – C-570/14, EU:C:2016:828.

Generaladvokat Juliane Kokotts forslag til afgørelse afgivet den 19. november 2020, Banco de Portugal, Fondo de Resolución, Novo Banco SA/VR, sag C 504/19, ECLI:EU:C:2020:943.

Anførte nationale forskrifter

Artikel 385¹ i ustawa z 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (lov af 23.4.1964 den civile lovbog), herefter »den civile lovbog«:

»§1. Bestemmelser i en forbrugerftale, som ikke har været genstand for en individuel forhandling, er ikke bindende for forbrugeren, hvis de fastsætter hans rettigheder og pligter på en måde, som er i strid med god forretningsskik, og groft tilsidesætter hans interesser (ulovlige kontraktvilkår). Denne bestemmelse berører ikke vilkår, som fastsætter parternes hovedydelse, herunder prisen eller vederlaget, hvis de er entydigt formuleret.

§2. Såfremt et kontraktvilkår ikke er bindende for forbrugeren i medfør af stk. 1, forbliver kontrakten i øvrigt bindende for parterne.

§3. *Kontraktvilkår i en forbrugeraftale er ikke individuelt forhandlet, såfremt forbrugeren ikke har haft en reel indflydelse på disses indhold. Dette gælder navnlig for kontraktvilkår, der stammer fra en standardkontrakt, som kontrahenten har foreslået forbrugeren.*

§4. *Bevisbyrden for, at kontraktvilkår er blevet individuelt forhandlet, hviler på den part, der påberåber sig dette.«*

Den civile lovbogs artikel 405:

»*Enhver, der ubegrundet har opnået en formuefordel på en andens bekostning, er forpligtet til at tilbagelevere fordelene i form af naturalier og, hvis dette ikke er muligt, at tilbagebetale værdien heraf.«*

Den civile lovbogs artikel 410:

»§1. *Bestemmelserne i de foregående artikler finder særligt anvendelse på uberettigede ydelser.*

§2. *En ydelse er uberettiget, hvis den, som har opfyldt ydelsen, slet ikke var forpligtet hertil eller ikke var forpligtet over for den person, som opfyldelsen skete til, eller hvis grundlaget for ydelsen er bortfaldet, eller hvis det tilsigtede formål med ydelsen ikke er blevet opnået, eller hvis den retshandel, der lå til grund for ydelsen, var ugyldig og ikke blev gyldig, efter ydelsens opfyldelse.«*

Artikel 189 i ustawa z 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (lov af 17.11.1964, den civile retsplejelov), herefter »den civile retsplejelov«.

Den civile retsplejelovs artikel 730¹:

§ 1. *En part i en sag kan anmode om anordning af beskyttelsesforanstaltninger, for så vidt som vedkommende godtgør den umiddelbare tilstedeværelse af fordringen og sin interesse i at anmode om disse foranstaltninger.*

§ 2. *Der foreligger interesse i at anmode om beskyttelsesforanstaltninger, når den manglende anordning af sådanne foranstaltninger kan medføre en hindring eller væsentlig begrænsning for fuldbyrdelsen af den afgørelse, der vil blive truffet i den pågældende sag, eller en hindring eller væsentlig begrænsning på enhver anden måde for gennemførelsen af formålet med proceduren i denne sag.*

§2¹ [Udelades]. *En retlig interesse i at anmode om beskyttelsesforanstaltninger anses for berettiget, når den, der anmoder om beskyttelsesforanstaltninger, er en sagsøger, der søger betaling i henhold til en handelstransaktion i henhold til ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (lov af 8.3.2013 m bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner), hvor værdien aftransaktionen ikke overstiger femoghalvfjerds tusinde PLN, og det krævede tilgodehavende ikke er indfriet, og der er gået mindst tre måneder siden forfaldsdatoen.*

§ 3. Når retten træffer afgørelse om anordningen af beskyttelsesforanstaltninger, tager den hensyn til interesserne for parterne i sagen, således at den begunstigede sikres en passende retsbeskyttelse, og debitor ikke pålægges flere byrder end nødvendigt.«

Den civile retsplejelovs artikel 731,

Den civile retsplejelovs artikel 755

§ 1. Når en anmodning om anordning af beskyttelsesforanstaltninger ikke vedrører pengefordringer, anordner retten de beskyttelsesforanstaltninger, som den finder passende under omstændighederne i den foreliggende sag, uden at de beskyttelsesforanstaltninger, der foreskrives for pengefordringer, udelukkes. Retten kan navnlig:

- 1) fastsætte rettigheder og forpligtelser for parterne og deltagerne i den pågældende fuldbyrdelsesprocedure for procedurens varighed;
- 2) nedlægge forbud mod fjernelse af de varer eller rettigheder, der er berørt af denne procedure;
- 3) udsætte proceduren eller enhver anden procedure til fuldbyrdelse af den pågældende afgørelse; [...].«

Artikel 146 i ustawa z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (lov af 28.2.2003, konkursloven)

Artikel 135 i ustawa z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (lov af 10.6.2016 om Bankgarantifonden, indskudsgarantiordning og tvungen restrukturering), herefter BFGU, navnlig stk. 4:

»4. Mens den tvungne omstrukturering varer, er det ikke tilladt at indlede tvangsfuldbyrdes- og sikkerhedsstillelser mod den enhed, der er under omstrukturering.«

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 OF indgik sammen med forældrene RI og EI i 2007 en aftale med Getin Noble Bank SA i Warszawa om lån med pant i fast ejendom, der var indekseret efter CHF, der beløb sig til 185 375,71 PLN (ca. 40 000 EUR) med en løbetid på 360 måneder. I henhold til aftalens § 9, stk. 2, skulle lånebeløbet på udbetalingsdagen omregnes til CHF efter købskursen, som fremgik af bankens tabel. I henhold til aftalens § 10, stk. 3, skulle lånets afdrag (beregnet i CHF) omregnes til PLN efter salgskursen, som fremgik af bankens tabel, på betalingsdagen for afdragene.

- 2 Lånet blev brugt til at dække en del af købsprisen på ejendommen og til at dække de omkostninger, der var forbundet med at lånets optagelse. Låneaftalen fastsatte, at lånets hovedstol skulle omregnes til schweiziske franc (CHF) efter købskursen fastsat af banken, mens afdrage – beregnet i franc – skulle erlægges i henhold til salgskursen, som tillige var fastsat af banken. Der blev for sagsøgerne forelagt oplysninger om muligheden for påvirkning i form af rentesats- og valutakursændringer opstillet i tabelform, som indeholdt en sammenligning af afdragets størrelser under forudsætning af, at lånebeløbet var 20% højere og i tilfælde af en stigning i valutakursen på 9,21% (hvilket svarede til forskellen mellem den højeste og den laveste valutakurs i løbet af sidste år).
- 3 Den 29. september 2022 traf Bankowy Fundusz Gwarancyjny (Bankgarantifonden), der handler med hjemmel i ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (lov om Bankgarantifonden), afgørelse om at indlede en tvungen omstrukturering af den sagsøgte bank ved hjælp af broinstitutværktøjet. Ved afgørelsen blev der oprettet en ny enhed ved navn VELO Bank SA, hvortil næsten alle rettigheder og forpligtelser fra den sagsøgte Getin Noble Bank SA blev overført, dog med undtagelse af ejendomsrettigheder, der er opstået som følge af faktiske, retlige eller ulovlige handlinger i forbindelse med kredit- og låneaftaler i schweizerfranc (CHF) eller indekseret i forhold til kursen på schweizerfranc (CHF), og fordringer, der er opstået som følge af disse ejendomsrettigheder, herunder fordringer, der er omfattet af civile og administrative procedurer, uanset hvornår de blev rejst. Det betyder, at bankens aktiver hovedsageligt består af krav, som følger af låneaftaler, der ligesom sagsøgernes aftale indeholder urimelige kontraktvilkår, og som sandsynligvis også vil blive anfægtet efterfølgende. Denne afgørelse er genstand for et præjudicielt spørgsmål fra en anden domstol i sag C-118/23.
- 4 Medieudtalelser fra Bankgarantifonden indikerer, at der inden for et år vil blive indgivet en konkursbegæring mod den sagsøgte bank med henblik på likvidation.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 5 Sagsøgerne (låntagerne) har anlagt sag ved den foreliggende ret og har nedlagt påstand om anerkendelse af, at den pågældende aftale var ugyldig, og en betalingspåstand vedrørende et beløb på 48 352,97 PLN og 27 171,82 CHF (hvilket med de nuværende valutakurser svarer til ca. 95 procent af den udbetalte hovedstol) med tillæg af lovbestemte renter for forsinket betaling og sagsomkostninger. Sagsøgerne har anført, at låneaftalen indeholdt ulovlige vilkår om indeksering af lånebeløbet efter en udenlandsk valuta. Beløbet svarer til summen af de beløb, som sagsøgerne har betalt, hvilket udgør den uretmæssige ydelse, som sagsøgte har modtaget. Sagsøgerne nedlagde i øvrigt en subsidær påstand om at fortsætte aftalen, når de urimelige vilkår var blevet fjernet.
- 6 Den sagsøgte bank har nedlagt påstand om frifindelse og tilkendelse af sagsomkostninger. Sagsøgte rejste formelle indsigelser samt bestred, at

kontraktvilkårene var urimelige. Sagsøgte forelagde dokumentation til bekræftelse af lovligheden af disse vilkår. Sagsøgte gjorde desuden gældende, at banken var berettiget til at kræve tilbagebetaling af hele det udbetalte lånebeløb og betaling af et vederlag for at stille beløbet til rådighed.

- 7 Efter at omstruktureringen var påbegyndt, indgav sagsøgerne en anmodning om at vedtage retssikrende foranstaltninger til beskyttelse af kravet om at fastslå aftalens ugyldighed ved at regulere de fastsatte rettigheder og forpligtelser for sagens parter under hele omstrukturingsperioden ved:
- i. at suspendere forpligtelsen til at tilbagebetale de månedlige afdrag på lånet, hvis beløb og frister er fastsat i aftalen, fra tidspunktet for sagsanlægget til sagens endelige afslutning,
  - ii. at forbyde sagsøgte at indgive en erklæring om ophævelse af aftalen,
  - iii. at forbyde sagsøgte at underrette Biuro Informacji Gospodarczej (kontor for økonomiske oplysninger, Polen) om sagsøgernes manglende tilbagebetaling af lånet fra tidspunktet for vedtagelsen af foranstaltningen til sagens afslutning.

Kort fremstilling for begrundelsen for forelæggelsen

- 8 Den forelæggende ret har allerede i en lignende sag forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende den generelle mulighed for at vedtage retssikrende foranstaltninger ved at suspendere opfyldelsen af låneaftalen, idet de argumenter, der blev fremført i sagen, er fortsat gyldige (C-287/22). Ifølge den forelæggende ret er det tilladt at stille sikkerhed i form af suspension af forpligtelsen til at betale afdrag på lånet. Den grundlæggende forskel i denne sag er erklæringen om tvungen omstrukturering af den sagsøgte bank, hvilket har grundlæggende konsekvenser for antageligheden af vedtagelsen af retssikrende foranstaltninger og fortsættelsen af procedurer, der allerede er indledt.
- 9 Domstolen har ved flere lejligheder udtalt sig generelt om behovet for, at de nationale domstole kan træffe afgørelse om retssikrende foranstaltninger for at sikre den fulde virkning af retsafgørelser om beskyttelse af rettigheder i henhold til EU-retten (jf. dom af 19.6.1990, Factortame, C-213/89, EU:C:1990:257, præmis 21; dom af 11.1.2001, Siples, C-226/99, EU:C:2001:14, præmis 19; dom af 13.3.2007, Unibet, C-432/05, præmis 67).
- 10 Den forelæggende ret tager udgangspunkt i, at virkningen af, at der i en aftale er medtaget urimelige vilkår, som pålægger forbrugeren en valutakursrisiko, og som indeholder en henvisning til valutakurser, der er fastsat af banken, er, at aftalen som helhed ikke kan fortsætte med at være i kraft, når disse urimelige vilkår er fjernet fra den, hvilket fører til ugyldighed i henhold til national ret (den civile lovbogs artikel 385¹). I den forbindelse vil hver part i en aftale, der anses for at være ugyldig, være berettiget til at fremsætte krav mod den anden part om

tilbagebetaling af den leverede ydelse (den civile lovbogs artikel 410), hvor opfyldelse af disse krav også er mulig ved hjælp af modregning.

- 11 Den civile lovbogs artikel 385¹ udgør gennemførelsen af direktiv 93/13 i polsk ret. Denne bestemmelse skal derfor fortolkes således, at den i videst muligt omfang sikrer den effektive gennemførelse af dette direktivs formål. Som Domstolen allerede har påpeget, skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 fortolkes således, at et kontraktvilkår, der anses for urimeligt, som hovedregel skal anses for aldrig at have eksisteret, således at det ikke har nogen virkning over for forbrugeren. Derfor bør en retlig erklæring om, at et sådant vilkår er urimeligt, i princippet have den virkning, at forbrugeren genindsættes i den retlige og faktiske situation, vedkommende ville have befundet sig i, hvis det pågældende vilkår ikke havde eksisteret. En national domstols pligt til at tilsidesætte et urimeligt kontraktvilkår, der pålægger betaling af beløb, som viser sig at være uberettigede, medfører generelt en tilsvarende restitutionsvirkning for disse beløb (jf. dom af 21.12.2016, Francisco Gutierrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 og C-308/15, ECLI:EU:C:2016:980, præmis 61, 62).
- 12 Hvis fjernelsen af urimelige kontraktvilkår indebærer en annullering af låneaftalen, er den restituerende effekt at skabe et krav mod banken om tilbagebetaling af de beløb, der er betalt i henhold til låneaftalen. Forbrugeren bliver dermed bankens kreditor og kan forfølge sit krav ved tvangsfuldbyrdelse (efter at have fået en dom) eller ved modregning i bankens krav på tilbagebetaling af den indbetalte kapital. Erklæringen om en tvungen omstrukturering udelukker muligheden for tvangsfuldbyrdelse mod banken, så den eneste effektive måde at realisere den restituerende effekt bliver modregning. Men hvis forbrugeren har indbetalt mere til banken end det udbetalte beløb, er vedkommende afskåret fra denne mulighed for så vidt angår det for meget indbetalte beløb.
- 13 Ifølge den forelæggende ret rejser låneaftalens varighed og den særlige situation efter annulleringen af en sådan aftale tvivl om samspillet mellem direktiv 93/13 og direktiv 2014/59. Direktiv 2014/59 indeholder ikke specifikke rettigheder for forbrugere, hvorfor det skal overvejes, om det i en tvungen omstruktureringssituation ville være acceptabelt at begrænse forbrugernes rettigheder som værende bankens kreditor. Princippet i direktiv 2014/59 er, at kreditorer ikke må stilles ringere end ved almindelig insolvensbehandling, og at kreditorer af samme kategori skal behandles ens. At fratage forbrugeren en effektiv mulighed for at kræve tilbagebetaling af de ydelser, der er ydet ud over det udbetalte beløb – selvom det er ufordelagtigt for forbrugeren – synes derfor at være i overensstemmelse med formålene i direktiv 2014/59, da forbrugerne behandles på lige fod med andre kreditorer i denne henseende.
- 14 Størrelsen af bankens gæld til andre kreditorer er imidlertid begrænset af tidspunktet for offentliggørelsen af den tvungne omstrukturering. Efter dette tidspunkt vil beløbet for krav mod banken (f.eks. som følge af forpligtelser, der er blevet afskrevet) ikke stige, så de negative effekter af omstruktureringen (tab) relateret til den reducerede mulighed for indfrielse eller endda til annullering af

forpligtelsen ikke længere vil stige. I mellemtiden øger en forbruger, der efter meddelelsen om omstruktureringen, leverer ydelser til banken i henhold til en aftale, der indeholder urimelige vilkår, størrelsen afsit tab, fordi vedkommende ikke længere vil være i stand til at få de ydede fordele tilbagebetalt. Muligheden for modregning er begrænset til størrelsen af bankens krav og vil blive begrænset af yderligere formelle krav i den forventede insolvensbehandling. Forbrugeren vil derfor være dårligere stillet end andre kreditorer.

- 15 Ifølge den forelæggende ret vil en fortolkning af de nævnte bestemmelser i direktiv 93/13 og direktiv 2014/59, som ville gøre det umuligt at suspendere opfyldelsen af en låneaftale i forhold over for en forbruger ved hjælp af en relevant retskendelse, være i strid med effektivitetsprincippet. Forbrugeren ville i så fald ikke alene være frataget muligheden for faktisk at frigøre sig fra en aftale, der indeholder urimelige vilkår, men ville også være forpligtet til at opfylde en sådan aftale, hvis der ikke efterfølgende var mulighed for tilbagebetaling. Der ville så ikke være nogen afskrækkende effekt af direktiv 93/13, da kontrakter, der indeholder urimelige vilkår, fortsat ville blive opfyldt og generere den forventede indtægt for den erhvervsdrivende. I så fald vil en meddelelse om omstrukturering foretaget af en offentlig myndighed, der handler i henhold til EU-retten, medføre, at forbrugerne giver afkald på at gøre deres rettigheder gældende, navnlig beskyttet i henhold til artikel 38 i chartret om grundlæggende rettigheder.
- 16 I mellemtiden fortolker domstolene de relevante bestemmelser i national ret på en sådan måde, at de udelukker muligheden for at indlede en retssikrende procedure mod en bank, der er underlagt en tvungen omstrukturering. En sådan fortolkning tilsidesætter fuldstændigt bestemmelserne i direktiv 93/13 og fratager forbrugeren de rettigheder, der følger af dette direktiv. Som følge heraf afviser domstolene at yde forbrugerne beskyttelsesforanstaltninger.
- 17 Ifølge den forelæggende ret udgør disse bestemmelser i national ret en ukorrekt gennemførelse af artikel 70, stk. 1 og 4, i direktiv 2014/59/EU, for så vidt som denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at sikre, at afviklingsmyndigheden (Bankgarantifonden i den foreliggende sag) kun har beføjelse til at begrænse sikrede kreditorer i instituttet under afvikling i at gøre sikkerhedsrettigheder gældende. Afviklingsmyndigheden (i det foreliggende tilfælde Bankgarantifonden) har kun beføjelse til at forhindre sikrede kreditorer i et institut under afvikling i at gøre sikkerhedsrettigheder gældende i aktiver i det pågældende institut og kun fra det tidspunkt, hvor meddelelsen om begrænsningen offentliggøres i den medlemsstat, hvor det pågældende institut er etableret.
- 18 I mellemtiden ser den omtalte artikel 135, stk. 1 og 4, i BFGU fuldstændig bort fra de forudsætninger, der er angivet i artikel 70, stk. 1 og 4, i direktiv 2014/59. I bund og grund har der derfor været en vid gennemførelse af direktiv 2014/59 i den nationale retsorden, hvilket har resulteret i et top-down forbud mod samtlige retssikrende procedurer mod en enhed under omstrukturering, hvilket også krænker forbrugernes rettigheder i henhold til direktiv 93/13.

- 19 Med forbehold for Domstolens fremtidige afgørelse i sag C-287/22 er den forelæggende ret af den opfattelse, at en beskyttelsesforanstaltning, der består i en suspension af en forpligtelse til at betale afdrag på et lån i henhold til den kontrakt, der er omhandlet i hovedsagen, også vil kunne antages til behandling under en insolvensbehandling. Beskyttelsesforanstaltningen vedrører et ikke-pengemæssigt krav om at fastslå en kontrakts ugyldighed, og et sådant krav har ingen direkte formueretlige konsekvenser for den konkursramte. En sådan beskyttelsesforanstaltning udgør ikke en foranstaltning over konkursboets aktiver i henhold til konkurslovens artikel 146, stk. 3. De økonomiske konsekvenser for den konkursramte opstår på den anden side som følge af pengekrav om tilbagebetaling af uretmæssige ydelser som en restitutionsvirkning, der følger af anvendelsen af direktiv 93/13 og gennemførelsesbestemmelserne, f.eks. den civile lovbogs artikel 385¹, stk. 1. Derfor er beskyttelsesforanstaltninger over for dette andet krav ikke tilladt.
- 20 Eftersom beskyttelsesforanstaltninger over for en fordring som den i hovedsagen ville være tilladt i en konkurssag, ville en fortolkning af artikel 135, stk. 1 og 4, i BFGU, der nægter beskyttelsesforanstaltninger over for en sådan fordring, forværre kreditorens, som er forbruger, stilling i forhold til konkurssagen. En sådan fortolkning ville således være i strid med artikel 34, stk. 1, litra g), i direktiv 2014/59.
- 21 Ifølge den forelæggende ret kræver artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 i lyset af effektivitetsprincippet, at den nationale domstol, selv når der er erklæret tvungen omstrukturering, skal kunne suspendere opfyldelsen af en sådan låneaftale, når en forbruger anlægger sag mod en erhvervsdrivende (en bank) med henblik på at fastslå, at vilkårene i en låneaftale er urimelige, og følgelig at erklære aftalen ugyldig og kræve tilbagebetaling af beløb, som forbrugeren har betalt på grundlag af en ugyldig aftale (restitution). En sådan beskyttelsesforanstaltning udgør ikke en fordel i forhold til andre kreditorer, da den ikke gælder for krav om tilbagebetaling af ydelser, der allerede er leveret til banken.
- 22 Der skal imidlertid tages hensyn til, at den sagsøgte bank har ret til tilbagebetaling af det indbetalte beløb, hvilket udgør hovedelementet i formuen i tilfælde af en meddelelse om en tvungen omstrukturering. En suspension af opfyldelsen af ydelserne, før bankens fordring er opfyldt, forekommer at være i strid med formålet med denne omstrukturering, idet den begrænser eller forsinker inddrivelsesprocessen for midlerne, selv om den også tjener til fyldestgørelse af andre kreditorer. Derudover er det endnu ikke udelukket, at banken ud over kravet om tilbagebetaling af den indbetalte kapital kan have andre krav som nævnt i de præjudicielle spørgsmål i sagerne C-520/21 og C-756/22.
- 23 Henset til de ovennævnte betragtninger foreslås den forelæggende ret, at det således forelagte spørgsmål besvares således, at de bestemmelser, der fremgår af spørgsmålet, sammenholdt med effektivitetsprincippet og proportionalitetsprincippet, skal fortolkes således, at de er til hinder for en

national lovgivning og en national retspraksis, som ikke gør det muligt at tage en anmodning om retssikrende foranstaltninger om at suspendere opfyldelsen af en låneaftale som den i hovedsagen omhandlede til følge, til trods for at der er indledt en tvungen omstrukturering af banken, når forbrugeren allerede har opfyldt de ydelser, der skyldes banken, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.

ARBEJDSDOKUMENT